

Hernández Pijuan. *Dos ous sobre espai vermell*, 1968. Oli damunt tela. 81x100 cm.

Hernández Pijuan: la mesura del temps, el transcurs de la pintura

Fundació Suñol
Barcelona

La natura sense principi ni final, il·limitada i inclassificable. La natura de Joan Hernández Pijuan (1931-2005) no té nom, a voltes ni motiu, però res més lluny de semblar neutral, ja que en les seves obres es manté encara avui una tensió i una intensitat difícils d'emular. La seva és una pinzellada que pot resultar subtil i alhora energètica, mentre que les passejades per les intensitats d'un color aparentment monocrom i els esgrafiats distingeixen una obra que no és res més que el reflex d'un procés personal d'observació que té la paradoxa d'intentar deslligar-se constantment del referent sense deixar d'observar-lo mai.

L'exposició monogràfica dona cabuda a un seguit d'obres de l'artista ja presents en la fundació, complementades amb altres treballs, i pretén revisar la trajectòria de l'artista des de finals dels anys seixanta fins a les darreres creacions.

Pomes, ous, tisoires, copes... esdevenen l'excusa per a les primeres obres, objectes que es disposen damunt la tela, allunyats de la composició convencional, posant èmfasi en la relació/encaix establerta entre l'objecte i l'espai buit. D'aquesta manera, l'observació de la

natura/realitat es converteix en quelcom més metafísic, un estudi que busca la meditació més enllà del quadre, més que no pas la reflexió sobre la mera plasmació física. Per això no seria agosarat afirmar que les seves pintures són més corpòries que no pas físiques, una barreja entre l'aproximació objectual i la tendència a ser conceptual, un tret que posteriorment aplicarà també al tractament del color. Quaranta obres que ens ofereixen participar d'aquesta transició. Quan els objectes desapareguin, només quedarà el tractament de la superfície, l'estudi de l'espai. I és mostrant aquesta nua aparent, aquesta natura gairebé monocroma, que Hernández Pijuan aconsegueix fer-se més complex. La naturalesa de les seves pintures ja no depèn del contingut sinó del continent, l'agermanament entre objecte i espai deixa pas a una presència de color i esgrafiats que esdevé alhora reflex d'una absència, d'una intenció volguda per l'artista de desvelar el que no deixa de ser una veritat universal: l'entorn per si sol es mou, no té límits coneguts i alhora té vida pròpia, i la pintura esdevé l'instrument més palpable per demostrar-ho. **Mireia Guillaumes**

“Foc i aigua”

Galeria Pilar Riberaygua
Andorra

Assumpció Mateu i Andoni Canela exposen conjuntament la seva interpretació sobre la interacció de dos elements per naturalesa antagònics. *Foc i aigua* és un entrecruament de visions, d'interpretacions i de formes de treball aparentment diferents, però sense oblidar-nos que, com el foc i l'aigua, és de la tensió entre elements contraris d'on sorgeix tota la seva força i bellesa expressiva.

L'exposició és una harmònica conjunció entre les pintures d'Assumpció Mateu i l'obra fotogràfica d'Andoni Canela. Dues formes d'expressió plàstica que, en el cas de Mateu i Canela, troben en la natura un punt d'ancoratge. Mateu presenta el seu paisatge en tota la seva majestuositat, on l'ésser humà esdevé un element petit i indefens. De la mateixa manera, les fotografies de Canela, fotògraf de National Geographic, mostren tot el poder i grandiositat de la natura.

